

РЕШЕНИЕ

№ 338

гр. Пловдив, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанаска Ст. Букорещлиева

при участието на секретаря Елена Ил. Калончева
в присъствието на прокурора Даниела М. Стоянова
като разгледа докладваното от Атанаска Ст. Букорещлиева Гражданско дело
№ 20215300101256 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от „Стайгър“ ЕООД, ЕИК 115856236, със седалище- гр. Пловдив и адрес на управление- ул. „Георги Бенев“ № 11, чрез упълномощения процесуален представител- адв. А. С., против Народното събрание на Република България с ЕИК по БУЛСТАТ 000695018 и адрес гр. София, пл. „Народно събрание“ № 2, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски по чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ във вр. с чл.4, пар.3 от ДЕС.

Ищецът твърди, че е регистриран като търговец от **** с основна дейност-осъществяване на т.у., но във връзка с нея дружеството извършва също услуги по посредничество и сключване на ****. Със Заповед за възлагане на ревизия от **** на Началник сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП ***, е възложена ревизия на „Стайгър“ ЕООД с обхват данъчни задължения по ЗДДС за периода от 01.12.2008 г. до 31.01.2014 г. В хода на ревизията е съставен Ревизионен доклад №Р-16001615005442-092-001/**** и спрямо „Стайгър“ ЕООД са наложени обезпечителни мерки за събиране на публичните задължения. Против констатациите в доклада е подадено възражение с вх. № К7-56 / 25.11.2015 г., но същото е преценено като неоснователно и в срока по чл. 119, ал. 3, т. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен акт №Р-16001615005442-091-001/****, с който НАП счита, че ищцовото дружество не било **** или ***, поради което извършваната от него дейност не попада в приложното поле на разпоредбата на чл. 47 от ЗДДС. С оглед на това е прието, че отношенията на „Стайгър“ ЕООД със ****, ЕТ **** и **** ****, развили се по описания начин, е следвало да бъдат облагани с ДДС. Този извод приходната администрация обосновава с твърдението, че ищецът не е сключвал ***, а само е посредничил при намиране на потенциални клиенти, т.е. сумите, които получавал, не представлявали комисионни за извършена **** услуга, а са изплатено възнаграждение за осъществено посредничество. Ревизионният акт е оспорен пред директора на Дирекция „ОДОП“ при НАП, който отхвърлил жалбата, а след това е атакуван пред Административен съд – Пловдив. С решение № 2236 от 24.11.2016 г., постановено по образуваното адм. дело

№ 540 / 2016г., съдът е приел, че ищецът действително дължи ДДС в установения от НАП размер от 78 022,51лв., ведно със съответното обезщетение за забава. Според съда, от текста на чл. 47 от ЗДДС било видно, че данъчното третиране по ЗДДС на доставките на застрахователни услуги е в пряка зависимост от условията, предвидени в КЗ. Доколкото „****“ /какъвто се явява „Стайгър“ ЕООД/ не притежават качеството на **** / ***, то същите не попадат в хипотезата на цитираната норма и следователно, извършените от тях доставки подлежат на облагане с данък в размер на 20%, тъй като следва да се третират като облагаеми по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС. Решението е обжалвано от „Стайгър“ ЕООД и е образувано адм. дело № 1041/2017 г. на ВАС. В касационната си жалба дружеството се позовава на решения от практиката на Съда на ЕС, от които се извлича извод, че търсенето на бъдещи клиенти и свързването им със застрахователя с цел сключване на **** представлява освободена услуга. С решение №2088/ 15.02.2018г. Върховният административен съд потвърждава първоинстанционния съдебен акт. След влизане в сила на административния акт настоящият ищец подава жалба до Европейската комисия във връзка с неправилно транспониране в националното законодателство на чл. 135, § 1, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност и поставянето на изричното изискване по чл. 47 от ЗДДС- **** да са тези, които извършват дейността по КЗ. С писмо от 27.04.2020 г. жалбоподателят е уведомен, че е нужна допълнителна информация, която да бъде предоставена на Европейската комисия от съответния национален орган, затова, жалбата е препратена към EU Pilot под референтен № EUP (2020) 9635. С писмо от 05.02.2021 г. Европейската комисия посочва, че вследствие на намесата на службите на Комисията българското законодателство е било изменено от 01.01.2021 г., като новият текст на чл. 47 от ЗДДС гласи, че „освободена доставка е извършването на застрахователни и презастрахователни услуги, включително на свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни брокери и агенти”, като в актуалната редакция не се споменава за качеството на застраховател или презастраховател на доставчика на услуги, нито за условията, предвидени в КЗ. Видно от мотивите към законопроекта, с изменението се цели освобождаването по чл. 47 от ЗДДС да е в зависимост от вида на доставката, а не от формалните изисквания на КЗ.

Ищецът посочва, че отговорността за вреди на държавите-членки в случаите, когато са допуснали нарушение на правото на ЕС, произтича от принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в чл. 4, § 3 от ДЕС. В практиката си СЕС определя, че тази отговорност възниква без значение кой е органът осъществил нарушението. Ищецът е привел редица примери от практиката на СЕС, в които е установено нарушение на правото на ЕС, и счита, че и в настоящия случай се касае за такова нарушение. Това е така понеже нормативната уредба, създадена от Народното събрание, е в противоречие с правото на ЕС. За разлика от практиката на СЕС, която не поставя като условие формалните признаци на лицата, които извършват доставка на услуги, свързани със **** дейност, в чл.47 ЗДДС националният законодател е уточнил изрично, че освобождаването се прилага единствено: ”при условията и по реда на КЗ”. Затова и според формираната съдебна практика, независимо дали едно лице е действало като подизпълнител на *** или *** и е извършвало свързани със *** услуги дейности, тези дейности са били обложени с ДДС, само защото лицето не е формално регистрирано като *** и/или ***. Изложено е в исковата молба, че с начина на транспониране на Директивата се нарушава правото на собственост по чл. 17 от Хартата на основните права на ЕС на данъчните субекти и в частност на ищеца, тъй като се налага неправомерно данъчна тежест и се нарушава принципа на данъчен неутралитет. Наред с това, нормативната уредба, създадена от НС, не отговаря и на изискването-намесата в правото на собственост да е в интерес на обществото. Предвид посоченото, ищецът счита, че ответникът е извършил съществено нарушение на правото на ЕС, вследствие на което той е претърпял неимуществени и имуществени вреди.

Имуществените вреди, които ищцовото дружество претендира в настоящото производство, са както следва:

- 78 022,51 лв.- недължим ДДС, установен с Ревизионен акт № Р-16001615005442-

091-001 / ****, ведно с прилежащите лихви;

- 3 720,93 лв. - разноски за юрисконсулт в първоинстанционното производство;
- 2 790,70 лв. - разноски за юрисконсулт в производството пред ВАС;
- 50 лв. –заплатена държавна такса за обжалване на ревизионен акт;
- 9 900 лв. -заплатено адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство;
- 740 лв.- платени депозити за вещо лице в производството пред Административен съд – Пловдив;
- 25 лв.- държавна такса за обжалване на решението, постановено от Административен съд – Пловдив;
- 3 700 лв.- адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВАС;
- сумата 954 690,33 лв., представляваща нереализиран приход от таксиметрова дейност за периода 2016г.– 01.03.2019г. Наложените обезпечителни мерки и обстоятелството, че „Стайгър“ ЕООД следва да внесе сума над 120 000 лв. /недължим ДДС, ведно с лихвите/ са довели до спад в приходите на търговеца, тъй като клиентите на дружеството се отдръпнали, а липсата на средства затруднило обслужването на неговата дейност.
- 480 582 лв., представляващи нереализиран приход от извършваните застрахователни услуги, за периода 2016г.-2020г. вкл. След издаване на ревизионния акт лицата, на които „Стайгър“ ЕООД съдействало за сключване на ***, като е намирало клиенти, популяризирило е дейността на *** и е сключвало *** от тяхно име, преустановили договорните си отношения с дружеството и то загубило клиенти.
- 100 000 лв., представляваща увеличената стойност на *** премии по ***, при сключването на които ищецът получавал комисионна, изчислена на база обема на извършваната от ищеца дейност преди преустановяването на пълната 2015г.;
- 1 075 028,15 лв., представляващи нереализиран приход от осигуряване на услуги на „Табако Трейд ****“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до настоящия момент /изчислен на база реализирания приход за 2015г./. Търговските отношения между двете дружества датират от 2010 г., като ищецът осъществявал поддръжка на изправността и извършвал ремонтни дейности на собствените на „Табако Трейд ****“ ООД автомобили. Повод за преустановяването им е ревизионното производство и наложените обезпечителни мерки през 2016 г.;
- 715 966 лв., представляващи нереализирания приход от осигуряване на услуги на „Табако Трейд“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до настоящия момент / изчислен на база реализирания приход за 2015г./. Трайните търговски отношения между дружествата датират от 2009г. и били установени по повод осъществявана поддръжка и ремонтни дейности от страна на ищцовото дружество по отношение на автомобилите, собственост на „Табако Трейд“ ООД. Повод за преустановяването им е ревизионното производство и наложените

обезпечителни мерки през 2016 г.;

- 562 155,65 лв., представляващи пропуснати ползи от осигуряване на услуги на „Табако Венчърс“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до настоящия момент/ изчислен на база реализирания приход за 2015г. от отношенията с „Табако Венчърс“ ООД /. Трайните търговски отношения между дружествата датират от 2009г. и били установени по повод осъществявана поддръжка и ремонтни дейности от страна на ищцовото дружество по отношение на автомобилите, собственост на „Табако Венчърс“ ООД. Причина за преустановяването им е образуваното ревизионно производство и наложените обезпечителни мерки през 2016 г.;

- 620 047,20 лв., представляващи нереализирани приходи от осигуряване на услуги за ЗАД „Алианц България“, за периода от 03.10.2015г. до настоящия момент. Между „Стайгър“ ЕООД и застрахователното дружество били сключени два договора: първият през 2008 г. с предмет- осигуряване на автосервизно обслужване на автомобили, претърпели щети, които са застраховани от ЗАД „Алианц България“, а вторият от 12.01.2010 г., по силата на който ищцовото дружество следва да осъществява техническа помощ на МПС при повреда или настъпване на ПТП по време на път, както и да транспортира МПС до място, указано му от застрахователното дружество. След като започва ревизията в началото на октомври 2015 г. ЗАД „Алианц България“ преустановява извършване на услуги по сключените два договора.

Освен гореописаните имуществени вреди, ищецът твърди, че е претърпял и неимуществени такива, изразяващи се в zlepоставяне на доброто име, с което дружеството се е ползвало сред търговците и те са се отдръпнали от извършваната от него дейност. Сред съконтрагентите си „Стайгър“ ЕООД е представено като нередовен платец по отношение на задължения за ДДС и е изискана информация от всички лица, за които той е осигурявал клиенти и е сключвал ****. Търсеното обезщетение за неимуществени вреди ищецът е определил в размер на 10 000 лв.

Предвид изложеното, се иска от съда да постанови решение, с което да осъди Народното събрание на Република България да заплати на ищеца горепосочените суми, представляващи обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди, вследствие нарушение на правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетенията.

Претендират се разноски. Допълнителни съображения по спора са изложени в писмена защита на адв. С. и адв. Л.- пълномощници на ищеца.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК, ответникът- Народното събрание на Република България депозира отговор на исковата молба, с който изразява становище, че предявените искове се явяват неоснователни и недоказани. Счита, от една страна, че режимът на извъндоговорната отговорност е неприложим, а от друга- че липсват всички кумулативни предпоставки за ангажиране на тази отговорност, тъй като вредите, причинени на частноправни субекти вследствие нарушение на правото на ЕС, следва да са в резултат от съществено нарушение на правна норма, която има за предмет предоставяне на права на

частноправните субекти, и трябва да е налице причинно-следствена връзка между нарушението и вредата. Според ответника, в конкретния случай този фактически състав не е осъществен. В отговора на исковата молба се поддържа, че ЗДДС, обн. ДВ бр. 63 от 4 август 2006 г., е приет във връзка с предстоящото присъединяване на Република България към Европейския съюз и необходимостта от хармонизиране на българското данъчно законодателство с изискванията на европейските директиви. В текстовете на нормативния акт са отчетени последните обществено-икономически отношения между стопанските субекти, но практиката показва, че нормата трябва да бъде приложена в действие, за да прояви своите „несъвършенства“. В тази връзка законодателят е извършил необходимата промяна в чл. 47 от ЗДДС през 2021г., с която се постига по-голяма яснота и непротиворечиво тълкуване при прилагане на Директива 2006/112/ЕО и при съобразяване практиката на СЕС. Ответникът твърди, че не е налице нарушение на чл. 17 от ХОПЕС. В процесния случай претендираните имуществени вреди, освен сумите по РА и направените разноски по водените дела, произтичат от търговската дейност на ищцовото дружество, която зависи от множество фактори и е невъзможно да се предвидят приходите на един търговец за пет години напред при постоянно променяща се конюнктура, а печалбата, изчислена на база реализиран приход през предходни години, е само една прогноза, но не и оправдано правно очакване за сигурно вземане. Привежда примери от практиката на СЕС, според която, подобни предполагаеми вреди не подлежат на обезщетяване. Отрича наличието на причинно-следствена връзка между разходите за юрисконсулт и адвокатско възнаграждение и евентуално настъпили вреди, заявява и че не са представени доказателства тези разноски да са платени от ищеца. Наред с горното посочва, че принципът на лоялното сътрудничество, регламентиран в чл. 4, § 3 от ДЕС, не може да бъде конкретен източник на право, въз основа на който да се ангажира отговорността на държавата за незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи или длъжностни лица. Освен това, в чл. 18 от ЗНА е установена възможността, от която ищецът не се е възползвал, да се правят предложения за усъвършенстване на законодателството до органа, овластен да издаде нормативния акт или до органа с право на законодателна инициатива. Ответникът оспорва също наличието на причинно-следствена връзка между соченото съществено нарушение и твърдяната от ищеца вреда. В случай че се приеме от съда, че са налице вреди, то същите са следствие от прилагане на националното законодателство от данъчните и правозащитните органи при незачитане на примата, който има правото на ЕС, т.е. не произтичат от действията на законодателния орган. Предвид всичко гореизложено, счита исковите за изцяло неоснователни и недоказани и моли съда да ги отхвърли, като присъди на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съображения по спора са развити и в писмена защита на процесуалните представители на ответника- *** С. и *** Г..

Контролиращата страна ОП- Пловдив изразява становище за неоснователност на предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира следното:

Не е спорно по делото и се установява, че ищецът е търговско дружество, вписано в ТР с решение от 19.10.2004г. на ПОС, с основна дейност- *** дейност, съгласно издадено удостоверение за регистрация за извършване на *** №***на ИА "Автомобилна инспекция" към Министерството на транспорта и съобщенията.

Установява се от представените доказателства и приложеното към делото адм. д. № 540/2016г. на Административен съд –Пловдив, че със Заповед №Р-16001615005442-020-001/**** на Началник сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП- ***, е възложена ревизия на „Стайгър“ ООД за определяне данъчни задължения по ЗДДС за периода от 01.12.2008 г. до 31.01.2014 г., със срок за приключване на ревизията -три месеца. В определения срок е съставен Ревизионен доклад №Р-16001615005442-092-001/****, против констатациите на който е постъпило възражение вх. № К7-56 / 25.11.2015 г. Възражението е намерено за неоснователно и в законоустановения срок по чл.119, ал. 3, т. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен акт №Р-16001615005442-091-001/****, с който на ревизираното дружество е начислен допълнително ДДС в общ размер на 78 022,51 лв. по издадени фактури за получавани комисионни за услуги от ****, ЕТ **** и **** **** във връзка със сключване на ****. Във фактурите не е бил начисляван ДДС, а същите са отразявани в дневника за продажби като облагаеми доставки с нулева ставка, на основание чл.36, ал.1 ЗДДС. След преценка на извършените при ревизията действия, на установените факти и обстоятелства, е прието, че за фактурираните към посочените трима възложители услуги е неприложима разпоредбата на чл.36, ал.1 ЗДДС, тъй като в нея се разглеждат доставки, извършвани от ***, *** и други посредници, свързани с доставките, посочени в глава Трета от ЗДДС, т.е. доставки, свързани със стоки, изпращани и превозвани извън територията на ЕС, каквито дейности ревизираното лице не е извършило. Счетено е, че не може да послужи като основание за освобождаване от облагане с ДДС и нормата на чл.47 от ЗДДС, според която освободена доставка е извършването на услуги при условията и по реда на КЗ от ***, ***, **** и ****. Представени са били договори, сключени между ревизираното лице и възложителите, съгласно които на „Стайгър „ООД е възложено да извършва дейност като съдейства при сключване на всички видове *** и проучва възможностите за продажба на *** продукти. В хода на ревизионното производство е извършена проверка и са изискани доказателства за това дали ищецът е бил вписан като *** или *** на посочените възложители в регистъра по чл.30, ал.1 от ЗКФН. Предвид липсата на доказателства за това, е формиран извод, че същият не може да се квалифицира като извършител на услуги по реда на Кодекса на застраховането и съответно, извършената от него дейност не следва да се третира като освободена от облагане по реда на ЗДДС. Констатирано е още, че няма назначени лица, които да се занимават само със *** услуги, а това е вменено като служебно задължение, за което всеки месец се получава работна заплата. Прието е, че за получените комисионни от посредническа дейност към възложителите ревизираното дружество не отговаря на условията на чл.47, т.2 ЗДДС, при което на основание чл.12, ал.1 ЗДДС извършените доставки са облагаеми и се дължи 20 на сто данък за полученото възнаграждение.

Против ревизионния акт, вкл. в частта, с която е начислен данък върху добавената стойност в горепосочения размер, е подадена жалба от „Стайгър“ ООД пред Директора на Дирекция „ОДОП“, като с решение №67/*** същият е потвърден.

Ревизионен акт №Р-16001615005442-091-001/**** е оспорен и по съдебен ред. По повод депозирана жалба от настоящия ищец против РА е образувано адм. дело № 540/2016г. на Административен съд- Пловдив, който с решение № 2236 от 24.11.2016 г., е отхвърлил жалбата. За да постанови този резултат, съдът е приел, че извършваните от „Стайгър“ ООД на тримата възложители услуги по представените договори не представляват доставки по чл.36, ал.1 от ЗДДС, които са облагаеми доставки с нулева ставка, или доставки по смисъла на чл.47 от ЗДДС, които са освободени. Посочил е, че за да попадат в хипотезата на чл.36, ал.1 от ЗДДС следва извършените доставки да са свързани с международен транспорт на пътници и стоки; доставки, свързани с международен транспорт и международен стоков трафик; доставки по обработка на стоки; злато за централни банки; доставки, свързани с безмитна търговия и внос на услуги, каквито процесните не са. Наред с това, извършваните от „Стайгър“ ООД услуги не представляват и доставки по смисъла на чл.47 от ЗДДС, които са освободени. Според тази разпоредба, освободена доставка е извършването на услуги при условията и по реда на КЗ от: 1. *** и *** и 2. *** и ***. Прието е от съда, че данъчното третиране по ЗДДС на доставките на *** услуги е в пряка зависимост от условията, предвидени в КЗ. Посочено е в решението, че съгласно чл.153, ал.1 КЗ, *** е търговско дружество или едноличен търговец, вписан в регистъра по чл.30, ал.1, т.9 от Закона за Комисията за финансов надзор, който срещу възнаграждение по възлагане от ползвател на *** услуги извършва *** посредничество и по възлагане от *** или *** извършва *** посредничество. Съгласно чл. 164 от КЗ, *** е физическо лице или търговец, вписан в регистъра по чл.30, ал.1, т.9 от Закона за Комисията за финансов надзор, което срещу възнаграждение по възлагане от *** извършва *** от негово име и за негова сметка. Доколкото „Стайгър“ ООД не притежава качеството на **** или ***, то същото не попада в хипотезата на чл.47, т.2 ЗДДС, при което извършените от него доставки следва да се третират като облагаеми по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и следователно, правилно е начислен данък в размер на 78 022,51лв.

Решението на Административен съд- Пловдив е обжалвано от „Стайгър“ ООД пред ВАС, който с решение №2088 от 15.02.2018г. по образуваното адм. дело № 1041/2017 г. го е потвърдил. Възприети са направените изводи от първостепенния съд за липсата на предпоставки за освобождаване по чл.47 ЗДДС на извършените от ревизираното лице доставки. Посочва се в решението, че отношенията между *** и *** се уреждат с писмен договор за ****, като видът на *** задължително се указва в **. За да извършва освободени доставки, дружеството следва да е сключило договор за **** и да е вписано в регистъра на КФН. В случая ревизираното лице не е представило договори за **** с „Инс консалтинг“ ООД, ЕТ **** и **** ***, нито е вписано като **** на други ***, освен на ЗК „****“ АД, с оглед на което е изведен извод, че осъществяваната от жалбоподателя дейност по договорите, сключени с посочените възложители, не може да се третира като освободена

доставка по чл.47,т.2 от ЗДДС.

От приложените към исковата молба писмени доказателства, се установява, че е депозирана жалба № СНАР/2019/1319 пред Европейска комисия- ГД ”Данъчно облагане и митнически съюз” във връзка с освобождаването от ДДС на застрахователни услуги, впоследствие препратена към приложението EU Pilot под референтен номер EUP/2020/9635. В писмо от 05.02.2021г. на ЕК, адресирано до пълномощника на ищцовото дружество, се посочва, че вследствие намесата на службите на Комисията българското законодателство е изменено от 01.01.2021г. След изменението по силата на ЗИДЗДДС /обнар. ДВ, бр.104 от 2020г./ новият текст на чл.47 от ЗДДС гласи: „ Освободена доставка е извършването на *** и *** услуги, включително на свързаните с тях услуги, извършвани от *** и ****”. Във въпросната разпоредба вече не се споменава за качеството на *** или *** на доставчика на услуги, нито за условията, предвидени в Кодекса за застраховането.

В хода на производството е допусната съдебно- счетоводна експертиза, с вещо лице В. Ш.. От изготвеното заключение се установяват приходите на ищеца от таксиметрова дейност за периода 2005 г.- 13.03.2019 г., посочена е разликата от прихода от *** дейност за 2015г. и последователно от прихода от *** дейност за 2016 г., 2017 г., 2018 г. и за периода 01.01.2019 г.- 13.03.2019 г., като сборът от изчислените разлики, отразен в таблица 2, е 944 572,72 лв. Според заключението, разликата между приходите от *** услуги за 2015 г. и последователно от прихода от тази дейност за 2016 г., 2017 г., 2018 г. и за периода 01.01.2019 г.-13.03.2019 г. е в размер на 480 582,42 лв. Изчислен е в заключението приходът на ищеца от *** услуги в размер на 102 597,78 лв., съобразно увеличението на стойността на *** премии по ***, при сключването на които ищецът получава комисионни за периода 2016 г.- 2020 г. Определени са още от експерта - приходът от предоставените услуги на „Табако Трейд ****” ООД за периода 2016 г.- 01.05.2021 г., изчислен на база получените приходи за 2015г., който възлиза на 955 580,64 лв.; приходът на предоставените услуги на „Табако Трейд” ООД за периода 2016 г.- 01.05.2021 г., изчислен въз основа на приходите за 2015 г.- 636 343,09 лв.; приходът от предоставените услуги на „Табако Венчърс” ООД за периода 2016 г.- 01.05.2021 г.- 550 060,64 лв., както и приходът от предоставените услуги на ЗАД „Алианс България” за периода 2015 г.- 01.05.2021 г., изчислен на база прихода за 2014 г.- 620 047,48 лв.

Изискана е по делото информация от ТД на НАП- *** за задълженията на дружеството- ищец по РА №Р-16001615005442-091-001/****, като е представена справка, касаеща изискуемите задължения към дата 01.09.2021г.

В подкрепа на твърденията, изложени в исковата молба, по делото са събрани и гласни доказателства посредством показанията на свидетелите И.А.Г. и Т. А.С..

Свидетелят И.Г. твърди, че е ****- „****”- ***. Със „Стайгър” ООД имали отношения по повод сключване на ****- служители на ищеца намирали клиенти, проявяващи интерес към предлаганите *** услуги, посочвали данните им по телефона или на ел. адрес, след изготвяне на оферта от *** за *** клиентът избирал **** компания, с която желае да сключи договор, впоследствие била издавана **** ***, която представител на „Стайгър” ООД

взимал и предоставял на клиента за подпис. След подписване на *** от клиента и предаване на паричната сума, представителят на ищеца отивал при ***, за да отчете сумата. В края на месеца се съставял протокол за издадените ***, на каква стойност са, част от комисионната на *** за сключените **** се изплащала на „Стайгър“ ООД, за което се издавала фактура. Описаните отношения се развивали в периода от 2006- 2007г. до 2015г. - 2016г. След това „Стайгър“ ООД имало проблеми с данъчните, от дружеството обяснили, че в издадените фактури трябва да се начислява ДДС, но това не устройвало ***, тъй като дейността му била освободена от ДДС, и отношенията приключили. Във връзка с извършена ревизия на ищеца проверяващите искали обяснения от ***. Свидетелят не знае как е приключила данъчната проверка на ищеца, нито каква дейност развива същият понастоящем.

Свидетелят Т. С. заявява, че е работил в ***, запознат е с осъществяваните от ищцовото дружество дейности. Твърди, че същото притежавало лиценз за извършване на *** дейност, имало сервиз за авторемонтни дейности, освен това извършвало и дейност, свързана със ***. През 2015г. - 2016г. на дружеството бил издаден ревизионен акт, запорирали сметките му, клиентите започнали да се отдръпват, преустановили се отношенията с „Табако“ и „Алианц“, които били най- големите съконтрахенти на ищеца, работата намаляла. Преди данъчната ревизия имали идеи за разширяване на дейността на ищеца като включат повече *** и извършват повече ремонтни дейности.

При така събраните доказателства и установени обстоятелства, съдът намира от правна страна следното:

Съдът е сезиран с искове с правно основание чл.2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ във връзка с чл.4, пар.3 от Договора за Европейски съюз.

Според чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, Държавата отговаря за вредите от нарушаване на правото на Европейския съюз, когато нарушението е достатъчно съществено.

Отговорността на държавата не е виновна и за възникването ѝ е без значение от поведението /действие или бездействие/ на кой от нейните органи са причинени вредите.

Съобразно нормата на чл. 4, пар.3 от Договора за Европейски съюз, държавите-членки вземат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза. Същите са длъжни да осигурят спазването на правото на ЕС, като прогласеното задължение за лоялно сътрудничество изисква от тях да гарантират върховенството и ефективното прилагане на правото на ЕС. В изпълнение на това задължение националният законодателен орган, в случая НС, дължи да приема закони, които не противоречат на общностното право, както и да изменя съществуващите, така че те да не противоречат на общностното право.

Отговорността на държавата- членка за неизпълнение на договорите и актовете на институциите не е уредена изрично както в Договорите, така и във вторичното право на ЕС, но е допустима съгласно решението на Съда на ЕС по съединени дела C-6/90 и C-9/90 ***, според което „принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на

частноправни субекти, вследствие на нарушения на общественото право, за които носи отговорност държавата, е присъщ на системата на Договора”. При неизпълнение- държавата следва да предприеме всички необходими мерки за преустановяването му и да поправи последиците от това неизпълнение. Последното включва и задължението за обезщетяване на вредите, настъпили в резултат на нарушението. Отговорността може да възникне от действия в нарушение на общественото право на всеки държавен орган, независимо от правомощията и мястото му, с оглед разделението на властите. Това може да бъде орган на законодателна, изпълнителна или съдебна власт.

За да се реализира отговорността на държавата за вреди, причинени от нарушение на Европейското право, е необходимо да се установят следните кумулативни предпоставки: да е налице нарушена правна норма от правото на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти; нарушението да е особено съществено и да съществува пряка причинно- следствена връзка между нарушението и настъпилите вреди. На нарушение на правна норма се приравнява и несъобразяването с практиката на СЕС по тълкуването и прилагането на съответната норма от общественото право.

В случая предявените искове се основават на твърдения на допуснато нарушение от Народното събрание, което се изразява в неправилно транспониране в чл.47 от ЗДДС /в редакцията преди изменението- ДВ бр.104/08.12.2020г./ на разпоредбата на чл.135, §1, б.”а” от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г. относно общата система на данъка върху добавената стойност.

От изложеното в исковата молба се установява, че субективните права на ищеца произтичат от разпоредбата чл.135, §1, б.”а” от Директивата, според която, не се начислява ДДС за следните сделки: а/ застрахователните и презастрахователните сделки, включително свързаните с тях услуги, извършвани от ***. Несъмнено нормата, притежаваща директен ефект, предоставя права на частноправните субекти да не дължат ДДС върху посочените сделки.

Цитираната разпоредба от Директивата е разтълкувана в практиката на СЕС, обективизирана в редица решения. Така, в решения CPR, C-349/96, EU:C:1999:93, т.17 и ***, C- 8/01, EU:C:2003:621, т.39, е посочено, че за застрахователните сделки е характерно, според общоприетото разбиране за тях, че срещу авансово изплащане на премия *** се задължава при настъпване на риска, покрит от ***, да предостави на *** лице договорената при сключване на договора услуга. В т.23 на Решение по дело C-40/15 Съдът пояснява, че изразът „застрахователни сделки” не се отнася единствено до сделките, извършвани от самите застрахователи, а по принцип има достатъчно широко съдържание, за да включва предоставянето на застрахователно покритие от ДЗЛ, което само по себе си не е ***, но което в рамките на групово *** предоставя на клиентите си такова покритие, като използва услугите на ***, който се задължава да поеме *** риск. По естеството си обаче този вид сделки предполагат съществуването на договорно отношение между доставчика на **** услуга и лицето, чиито рискове са покрити. В същото решение Съдът на ЕС е приел, че на второ място следва да се прецени дали разглежданите услуги представляват „свързани /с/с

застрахователните сделки/ услуги, извършвани от *** и ****” . Що се отнася, от една страна, до понятието ”свързани /с/с застрахователните сделки/ услуги”, следва да се приеме, че думата „свързани” има достатъчно широко значение, за да обхваща различни услуги, способстващи за осъществяването на застрахователните сделки. Що се отнася, от друга страна, до условието съответните услуги да са „извършвани от *** и ****”, следва да се провери дали дейността на доставчика на услуги, може да се смята за извършена от такива *** и ****. Според Съда, в това отношение не е определящо обстоятелството, че доставчикът на услуги не е **** или ***. Формалното качество на доставчика на услуги не би могло да е достатъчен критерий, за да се определи дали дейността му попада в обхвата на освобождаването или не /т.35/. За целите на тази преценка са от значение две условия /т.37/. На първо място, доставчикът трябва да има отношения със *** и със *** лице /решение ***, С- 8/01, EU:C:2003:621, т.44/. Тези отношения може да са само косвени, ако доставчикът е подизпълнител на *** или ***/ решение ***, С -124/07, EU:C:2008: 196 т.29/. На второ място, дейността му трябва да обхваща съществени аспекти на работата по *** посредничество, каквито са търсенето на бъдещи клиенти и свързването им със ***, с цел сключването на ****. Когато става дума за подизпълнител, важното е той да участва в сключването на *** договори.

В Решение на СЕС /Първи състав/ от 03.03.2005г. по дело № С - 472/03, Съдът е посочил във връзка данъчното третиране на освободени доставки- „следва да се има предвид, че ако дейността се състои в това, да се направи всичко необходимо за двете страни, за да влязат в договор, без агента да има интерес от условията на договора, т. е. дейност, свързана с договарянето и в този смисъл характерна по естеството си на **** или ***, то ще са налице условията за освобождаване на доставката”. Според т.38 от решението, когато лицето само подпомага дейността на предоставящия *** услуги при извършване на дейности, които обикновено се извършват от него, но без да има договорни отношения със *** страни, то неговите услуги не попадат в приложното поле на освобождаването.

Така от съдържанието на горепосочените решения на СЕС, на които ищецът се позовава, следва, че данъчното третиране на доставката следва характера на извършваната дейност и в частност зависи от това дали осъществяваните дейности са дейности, характерни по естеството си за **** или ***. Търсенето на бъдещи клиенти и свързването им със *** с цел сключване на **** представлява освободена услуга.

Коментираната разпоредба на чл.135, §1, б.”а” от Директива 2006/112/ЕО е транспонирана в чл.47 ЗДДС, която /в приложимата реакция ДВ, бр.108 от 2006г./ третира като освободена доставка извършването на услуги при условията и по реда на Кодекса за застраховането от *** и ***, както и от *** и ***, като при преценката дали са налице извършени доставки на *** услуги или такива не са извършени, водещо е изпълнението или неизпълнението на изискванията по специалния закон.

Установява се в конкретния случай, че през ревизирия период ищцовото дружество е извършвало дейност по намиране на клиенти на **** „Инс Консултинг”ООД, популяризирано е *** продукти на ***, осигурявало е клиенти за сключване на ***,

предлагани от възложителя ЕТ ”****”, посредничило е при сключване на **** от **** „Главна Агенция България- ****” ООД. В хода на административното производство и впоследствие в развитото се съдебно такова не е било оспорвано осъществяването от страна на „Стайгър” ООД на доставки, свързани със *** услуги, по силата на сключените договори с посочените възложители. Видно е от мотивите на ревизионния акт от **** и на двете съдебни решения на Административен съд- Пловдив и ВАС, че тези доставки не са признати за освободени по силата на чл.47 ЗДДС единствено поради липсата на формално признато качество на данъчнозадълженото лице на ***, ***, *** или ****, без да се отчита характера на извършваните от ревизираното дружество услуги. Съобразно последвалото изменение на чл.47 ЗДДС със ЗИДЗДДС- ДВ, бр.104 от 08.12.2020г., в сила от 01.01.2021г., „ Освободена доставка е извършването на *** и *** услуги, включително на свързаните с тях услуги, извършвани от *** и ****”. Видно е от мотивите към законопроекта на ЗИДЗДДС, че промяната в посочената норма се е наложила с цел да се отстрани установеното от Европейската комисия нейно несъответствие с чл. 135, § 1, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО. Според мотивите, „Към момента ЗДДС подчинява освобождаването от ДДС на доставките на *** и *** услуги, от една страна, на формално признато качество на данъчнозадълженото лице /***, ***, *** или ****/ и от друга, на спазването на условията и реда на Кодекса за застраховането, което е в противоречие с чл. 135, § 1, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на ДДС. В резултат на изменението освобождаването по чл.47 от ЗДДС ще е в зависимост от вида на доставката, а не от формалните изисквания на Кодекса за застраховането.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че разпоредбата на чл.47 ЗДДС, в редакцията преди изменението с ДВ, бр.104/ 08.12.2020г., не е съответна на чл. 135, § 1, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕО, която норма е ясна и безусловна, и предоставя права на частноправни субекти. Следователно, установява се твърдяното от ищцовата страна нарушение от Народното събрание на Р България на правото на Съюза, изразяващо се в създаване и поддържане на национална правна норма /чл.47 ЗДДС/, която противоречи на посочената разпоредба на Директива 2006/112/ЕО.

Съгласно установената съдебна практика на СЕС /решение от 29.06.2006г. по дело С-487/04/, оставянето в сила, без да бъде изменена, в законодателството на държава- членка на правна норма, противоречаща на разпоредба на правото на ЕС, дори и последната да е пряко приложима в правопорядъка на държавите- членки, създава неясна фактическа обстановка, която държи субектите на правото в състояние на несигурност по отношение на възможностите, които им дава позоваването на правото на ЕС. Подобно бездействие, следователно, представлява неизпълнение на задълженията на държава- членка, произтичащи от Договора.

Следва да се приеме, че нарушението на правото на Европейския съюз е достатъчно съществено, предвид значимостта на засегнатите права, продължителния период на поддържане на законодателство, което не транспонира правилно Директивата, и обстоятелството, че изменението на ЗДДС и конкретно нормата на чл.47 ЗДДС са

предприети от Народното събрание като мярка за отстраняване на установеното от Европейската комисия нейно несъответствие с чл. 135, § 1, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО.

За да се ангажира обаче отговорността на държавата по реда на чл.2в ЗОДОВ, е необходимо да бъде доказано не само допуснато достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, но и настъпили вреди, като пряк и непосредствен резултат от това нарушение.

Вредата е отрицателна последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като пряка и непосредствена е тази вреда, която следва закономерно от твърдяното нарушение на правото на ЕС, по силата на безусловно необходима причинно-следствена връзка, която съществува между тях.

В случая ищецът претендира присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 78 022,51 лв., представляващи недължим ДДС, установен с Ревизионен акт № Р-16001615005442-091-001 / ****, ведно с прилежащите лихви.

По дефиниция претърпяната загуба представлява намаляване имуществото на увреденото лице и за да е налице такова намаляване, следва вредите да са настъпили.

В рамките на настоящото производство не се установява фактът на реално настъпили вреди. По делото няма данни да е заплатен от ищеца определеният с Ревизионния акт от **** ДДС за внасяне, ведно с лихвите, при което не може да се обоснове извод за претърпяна финансова загуба от него. Видно е от представената по делото справка от ТД на НАП- ***, че за събиране на вземанията по РА от **** е образувано изпълнително дело №160006287/2016г. на *** Б., като към дата - 01.09.2021г. дължимите публични задължения не са платени. Поради това исковата претенция се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне.

Неоснователен е и искът за обезщетение за имуществени вреди- претърпени загуби, представляващи заплатени от ищеца разходи за адвокатски възнаграждения, възнаграждение за юрисконсулт и разноски във връзка с проведените производства пред Административен съд- Пловдив и ВАС, в т.ч. заплатени депозити за вещи лица.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в едно съдебно производство. Отговорността за разноските е обективна и съдът се произнася по присъждането им във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Тази отговорност може да се реализира само в рамките на същия процес, в който разноските са били направени.

Според Решение от 20.01.2010г. на СЕС по дело Т-252/07, Т-271/07 и Т-272/07, т. 69, „Разходите, направени във връзка с производствата по съдебен контрол, които са от компетентност на общностните съдилища, трябва да се считат за обхванати от решенията относно разноските, приети съгласно приложимите за този тип разноски специфични процесуални правила в съдебните актове, с които приключва производството, и от

решенията, постановени в края на специалните производства, предвидени в случай на оспорване на размера на разноските. Тези производства изключват възможността същите суми или суми, изразходвани за същите цели, да се претендират в рамките на иск, свързан с извъндоговорната отговорност на Общността, включително от страна на лицата, които след като са загубили делото, е трябвало да понесат разноските”.

С оглед изложеното, съдът приема, че претендираните от ищеца имуществени вреди-направени разходи за адвокатски възнаграждения, възнаграждение за юрисконсулт и разноски във връзка с проведените производства пред Административен съд- Пловдив и ВАС не представляват такива, подлежащи на обезщетяване по предявен иск за ангажиране отговорността на държавата по чл. 4, пар.3 от ДЕС, съотв. по чл.2в от ЗОДОВ, при което същият следва да бъде отхвърлен.

На следващо място ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, в размер 954 690,33 лв., която сума представлява нереализиран приход от *** дейност за периода 2016 г.– 01.03.2019 г.

Този иск се обосновава с обстоятелствата, че „Стайгър“ ЕООД е следвало да внесе съобразно издадения РА сума над 120 000 лв. - недължим ДДС, ведно с лихвите, че са били наложени обезпечителни мерки, което е довело до спад в приходите на търговеца, тъй като клиентите на дружеството се отдръпнали, а липсата на средства е затруднило обслужването на неговата дейност.

Според трайната практика на СЕС /решение по дело С481/07 Р, ***, Решение по дело С-243/05, т.27 и др./, при предявяване на искове за ангажиране на извъндоговорната отговорност на публичен орган за вреди, причинени от негов акт, ищецът трябва конкретно да докаже факта на претърпяването от него на вредите, техния размер, както и че тези вреди са действителни и сигурни.

Идентично правно положение по отношение на обезщетението следва и от чл. 4 ЗОДОВ- подлежат на обезщетяване само реално претърпените вреди и само такива вреди, които са доказани.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Според Тълкувателно решение №3/2021г. от 13.01.2023г. по тълк. дело №3/2021г. на ОСГТК на ВКС, причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение.

В настоящото производство се установи от заключението на ССЕ, което съдът кредитира, като обективно и компетентно изготвено, че приходите на ищцовото дружество от *** дейност за 2015г. са в размер на 495 967, 03 лв., като е изчислен и сборът от разликата от прихода от *** дейност за 2015г. и последователно от прихода от *** дейност за 2016 г., 2017 г., 2018 г. и за периода 01.01.2019 г.- 13.03.2019 г., който възлиза общо на 944 572,72 лв. Не се доказва обаче реална възможност за сигурно увеличаване на имуществото на „Стайгър”ООД с претендираната сума в исковата молба, нито че неосъщественият приход е

пряка и непосредствена последица от допуснатото от ответника нарушение. Не би могло да се направи несъмнен извод, с оглед осъществяваната дейност от посоченото дружеството, че ако не беше издаден РА, ищецът със сигурност щеше да реализира в исковите периоди приход в размера, получен за 2015г. Наред с това, не се установи и твърдяното, че е била затруднена извършваната от ищеца *** дейност именно по причина на възникналото задължение да довнесе ДДС, доколкото липсват данни сумите- предмет на РА да са платени. Ето защо и тази претенция на ищеца се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне.

По отношение на иска за заплащане на сума в размер на 480 582 лв., представляваща нереализиран приход от извършваните от ищеца *** услуги, за периода 2016г.- 2020г. вкл.:

В таблица 3 на приетото заключение на ССЕ са посочени приходите на ищеца от *** услуги за периода от 2007г. до 01.01.2021г., като за 2015г. същите са в размер на 115 278,40 лв. Определена е от вещото лице разликата от прихода от **** дейност за 2015г. и последователно от прихода от **** дейност за 2016 г., 2017 г., 2018 г., 2019 г. и 2020 г., която възлиза на 480 582,42лв.

Както се посочи по-горе, пропуснатата полза представлява неоснователно неувеличение на патримониума на претендиращото, че е увредено лице, и следва да се изразява в такова неосъществяване на материалното състояние на лицето, което е сигурно и закономерно, а не хипотетично и определяемо със способности на вероятност. Обстоятелството, че дружеството е реализирало определен приход от **** дейност за 2015г. не води до прекия извод, че същото би имало такива доходи и за посочените иски периоди. Освен това, по делото липсват доказателства, установяващи наличието на правоотношения с трети лица по повод извършваната **** дейност, които да са били осуетени в резултат на нарушението на ответника, а също и такива, установяващи, че пропуснатите ползи, за които се претендира обезщетение, имат качеството на реалност и сигурност. Изложеното дава основание да се приеме, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника за репарирание на претендираните имуществени вреди, при което предявеният иск следва да се отхвърли.

По иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи в размер на 100 000 лв., представляващи нереализирани приходи от увеличената стойност на *** премии по ***, при сключването на които ищецът получавал комисионна, за периода от 2016г. до 2020г. :

За основателността на този иск ищецът също трябваше да установи по безспорен начин настъпването на вреди, довели до негативна промяна в имущественото му състояние, която да е в пряка причинна връзка с нарушението на ответника.

От ангажираните от ищеца доказателства в производството не се установяват твърденията му, че по причина на издадения ревизионен акт и неправомерно наложения ДДС е изгубил всички свои съконтрахенти във връзка със *** услуги, които е предоставял. Освен това, фактът, че е имал сключени договори с различни възложители /„Инс консалтинг“ ООД, ЕТ ****, **** *, а съобразно данните в приложеното адм. дело е бил

**** на ЗАД“ ОЗК „Застраховане“/, не води до извод, че ищецът е имал гарантиран приход от такава дейност в следващите години. Установеното от заключението на ССЕ увеличение-102 597,78лв., което би получил ”Стайгър”ООД, в случай че продължи да реализира същия обем *** услуги, както през 2015г., но при актуални цени на тези услуги, не означава, че този приход е сигурен. При липсата на надлежни доказателства за пропуснати ползи, изразяващи се в пропусната сигурна възможност за ищеца да получи приходи от увеличената стойност на *** по ***, при сключването на които е получавал комисионна, предявеният иск, като неоснователен, следва да се отхвърли.

По иска за сумата от 1 075 028,15 лв., представляваща нереализиран приход от осигуряване на услуги на „Табакo Трейд ****“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до датата на депозиране на исковата молба, изчислен на база прихода за 2015г.:

По този иск ищецът е въвел твърдения, че от 2010г. двете дружества са в трайни търговски отношения, че е извършвал дейност по *** на притежаваните от „Табакo Трейд ****“ ООД ***, както и че облигационната връзка с посоченото дружество е преустановена по причина на образуваното ревизионно производство и наложените обезпечителни мерки през 2016 г., вследствие на което е претърпял пропусната полза в размер на годишния приход от отношенията си с това дружество за исковия период.

От приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че приходът на ищцовото дружество от предоставените услуги на „Табакo Трейд ****“ ООД за 2016 г., 2017 г., 2018 г., 2019 г. и 2020 г. и от 01.01.2021г. до 01.05.2021г., изчислен на база получени приходи за 2015г. /179 171,37лв./, е общо в размер на 955 580,64 лв.

Ищецът не е ангажирал каквито и да било доказателства, установяващи наличието на търговски отношения с посоченото дружество и че вследствие на ревизионното производство е възпрепятствано нормалното осъществяване на същите. Освен това, в негова тежест е да докаже настъпването на реални, а не хипотетични вреди, което в хода на делото не бе сторено. Не са налични доказателства, установяващи, че пропуснатите ползи, за които се търси обезщетение, имат качеството на реалност и сигурност. Липсват и доказателства, че неосъщественият приход е пряка и непосредствена последица от нарушението на ответника, доколкото същият се свързва с образуваното ревизионно производство и наложените обезпечителни мерки.

Предвид гореизложеното, предявеният иск за обезщетяване за претендираните вреди се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По аналогични съображения следва да се отхвърли и иска за осъждането на ответника да заплати сумата от 715 966 лв., представляваща нереализирания приход от осигуряване на услуги на „Табакo Трейд“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до датата на исковата молба:

За да възникне отговорността на ответника, в тежест на ищеца е да установи, при условията на главно и пълно доказване, че действително е претърпял описаните вреди, като следва да установи размера на последните, както и да докаже, че вредите са типична, нормално настъпваща и необходима последица от увреждането.

По делото не са събрани от ищцовата страна доказателства в подкрепа на твърденията за съществуване на трайни търговски отношения с „Табакo Трейд“ ООД и тяхното естество, нито такива, че повод за преустановяването им е ревизионното производство и наложените обезпечителни мерки. Според заключението на назначената по делото ССЕ, приходът на ищеца от предоставените услуги на посоченото дружество за претендиращия период, изчислен на база получени приходи за 2015г., е 636 343,09 лв. Въз основа на това заключение обаче не може да се установи по един достоверен начин, че ищецът е претърпял твърдените вреди, както и техния размер. При липсата на доказателства правоотношенията с „Табакo Трейд“ ООД да са осуетени именно в резултат на нарушението на ответника, както и предвид обстоятелството, че ищецът не установи при конкретни пазарни условия в исковия период да е съществувала реална възможност да реализира приход в размера, получен за 2015г., то предявеният иск подлежи на отхвърляне.

По иска за присъждане на обезщетение в размер на 562 155,65 лв. за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи - нереализиран приход от осигуряване на услуги на „Табакo Венчърс“ ООД, за периода от 01.05.2016 г. до датата на исковата молба:

По отношение на този иск ищецът също не е представил доказателства за установяване съществуването на твърдените трайни търговски отношения с „Табакo Венчърс“ ООД, както и за тяхното прекратяване по причина на образуваното ревизионно производство. Видно е от приетото заключение на ССЕ, че за посочения в исковата молба период ищецът би реализирал приход от предоставените услуги на „Табакo Венчърс“ ООД в размер на 550 060,64 лв., изчислен на база реализирания приход за 2015г. Но не се доказва в патримониума на дружеството да е настъпила твърдяната имуществена вреда. Не се установява реална възможност за сигурно увеличаване на имуществото му с претендираната сума, нито че неосъщественият приход е пряка и непосредствена последица от нарушението на ответника. Дори търговските отношения между дружествата да са били преустановени, то не би могло да се приеме, предвид динамиката на пазара, че ищецът със сигурност е щял да реализира доход в размера, получен за 2015г. Доколкото обезщетението за вреди, съставляващи пропуснати ползи, следва да се присъжда само при доказването на конкретни факти за реално претърпени вреди в определен размер, а не с оглед на хипотетични възможности за увеличение на имуществото, то заявената претенция подлежи на отхвърляне.

По предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи в размер на 620 047,20 лв., представляващи нереализирани приходи от осигуряване на услуги за ЗАД „Алианц България“, за периода 03.10.2015г. до датата на депозиране на исковата молба:

И по отношение на така предявения иск ищецът не е успял да проведе успешно пълно и пряко доказване на твърденията си за претърпени пропуснати ползи в резултат на соченото увреждане. По делото са представени два договора, сключени между ищцовото дружество и ЗПАД „Алианц България“. Установява се от първия /сключен през 2008г., без да е посочена конкретна дата/, че с този договор застрахователното дружество- *** е възложило на

изпълнителя „Стайгър” ООД да извършва срещу възнаграждение автосервизно обслужване на ***, претърпели щети, които са *** при възложителя. На 12.01.2010г. между дружествата е сключен и договор, по силата на който на „Стайгър” ООД е възложено, срещу заплащане на възнаграждение, да оказва техническа помощ на *** при повреда или настъпване на пътнотранспортно произшествие по време на път, както и да транспортира *** до мястото, указано му от възложителя. Няма категорични доказателства, които да сочат, че прекратяването на облигационните отношения между дружествата е последица от проведеното ревизионно производство. Ангажираните в тази насока гласни доказателствени средства са общи, неконкретни и непълни и въз основа на тях не могат да се изведат никакви изводи за релевантни за спора факти. Освен това, по делото не се доказва настъпването на твърдяната пропусната полза и наличието на причинна връзка между вредата и нарушението на правото на ЕС. Според заключението на ССЕ, приходът от предоставените услуги на ЗАД ”Алианс България” за 2014г. е 92 544,44 лв., а за периода м.10.2015г. до датата на подаване на исковата молба, изчислен на база прихода за 2014г., е 516 706,68 лв. Не би могло да се приеме обаче само въз основа данните от заключението, че дружеството е щяло да продължи да реализира приходи, равни на тези от 2015г., през следващите години. Приходът следва да е закономерна последица от установени по делото обстоятелства, да е обективно, а не само субективно очакван като увеличение на имуществото. Доколкото липсва доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото ищеца, то не е налице основание за осъждането на ответника да му заплати търсеното обезщетение, при което предявеният иск следва да се отхвърли.

Не се доказват и претендираните от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в zlepоставяне на доброто име, с което дружеството се е ползвало сред съконтрагентите си. Свидетелят И.Г. депозира показания само относно механизма и характера на работата на дружеството- ищец с възложителя- **** и няма информация за това как е приключило ревизионното производство. От показанията на свидетеля Г. също не става ясно в какво се изразява накърнената репутация на дружеството, нито по какъв начин е засегната правната му сфера. Въз основа на посоченото от този свидетел, че след издаване на РА били преустановени отношенията на „Стайгър” ООД с някои от съконтрагентите му и че ако „имаш някакъв проблем с данъчните и всички се отдръпват от теб“ не се установява, че името на дружеството се свързва със съмнения в некоректност към фиска. Само по себе си обстоятелството, че в хода на данъчната ревизия са извършвани насрещни проверки и е изисквана информация от лицата, с които ищецът е бил в търговски взаимоотношения, не може да има за последица zlepоставяне на доброто му име. Не са налични данни резултатите от проведената данъчна ревизия и развилото се впоследствие съдебно производство да са били публично оповестени и от това да е засегната добрата репутация на дружеството и същото да е представено като некоректен търговец. Ето защо, предявеният иск като неоснователен подлежи на отхвърляне.

С оглед неоснователността на предявените искове за обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, неоснователно се явява и акцесорното искане за присъждане на

законната лихва върху главните вземания.

При този изход на спора, в полза на ищеца не се присъждат разноски.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ. Същият е защитаван по дело с материален интерес над 10 000 лв., поради което и съобразно фактическата и правна сложност на делото размерът на възнаграждението следва да се определи реда на чл.37 от ЗПП при максимума на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ с увеличаване съгласно правилото на ал.2 от цитираната разпоредба. Или „Стайгър“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати на ответника, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, юриск. възнаграждение в размер на 540 лв.

На основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ПОС сумата от 200 лв., представляваща депозит за ССЕ, изплатен от бюджета на съда.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни, предявените от „Стайгър“ ЕООД, ЕИК 115856236, със седалище- гр. Пловдив и адрес на управление- ул. „Георги Бенев“ № 11, против Народно събрание на Република България, с ЕИК по БУЛСТАТ 000695018 и адрес гр. София, пл. „Народно събрание“ № 2, искове за осъждане на ответника да заплати обезщетения за имуществени вреди, претърпени от ищеца вследствие на нарушение на правото на Европейския съюз, както следва:

- сумата 78 022,51 лв.- недължим ДДС, установен с Ревизионен акт № Р-16001615005442-091-001 / ****, ведно с прилежащите лихви;

- 3 720,93 лв.- разноски за юрисконсулт в производството по адм. дело №540/2016г. на Административен съд- Пловдив;

- 2 790,70 лв. - разноски за юрисконсулт в производството пред ВАС по адм. дело №1041/2017г.;

- 50 лв.- заплатена държавна такса за обжалване на ревизионен акт;

- 9 900 лв.- заплатено адвокатско възнаграждение за производството по адм. дело №540/2016г. на Административен съд- Пловдив;

- 740 лв.- платени депозити за вещо лице в производството по адм. дело №540/2016г. на Административен съд- Пловдив;

- 25 лв.- държавна такса за обжалване на решението, постановено по адм. дело №540/2016г. на Административен съд- Пловдив;

- 3 700 лв.- адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВАС по адм. д. № 1041/2017г.;

- сумата 954 690,33 лв., представляваща нереализиран приход на дружеството- ищец

от таксиметрова дейност за периода 2016г.– 01.03.2019г.;

- сумата 480 582 лв., представляваща нереализиран приход от извършваните от ищеца застрахователни услуги, за периода от издаване на ревизионния акт /****/ до изменението на чл.47 ЗДДС /01.01.2021г./;

-сумата 100 000 лв., представляваща нереализирани приходи от увеличената стойност на застрахователните премии по застраховките, при сключването на които ищецът получавал комисионна, за периода от 2016г. до 2020г;

- сумата 1 075 028,15 лв., представляваща нереализиран приход от осигуряване на услуги на „Табако Трейд ****“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до датата на депозиране на исковата молба- 12.05.2021г.;

-сумата 715 966 лв., представляваща нереализирания приход от осигуряване на услуги на „Табако Трейд“ ООД за периода от 01.05.2016 г. до датата на депозиране на исковата молба- 12.05.2021г.;

- сумата 562 155,65 лв., представляваща нереализирания приход от осигуряване на услуги на „Табако Венчърс“ ООД, за периода от 01.05.2016 г. до датата на подаване на исковата молба-12.05.2021г.;

- сумата 620 047,20 лв., представляваща нереализирани приходи от осигуряване на услуги на ЗАД „Алианс България“, за периода от 03.10.2015г. до датата на подаване на исковата молба-12.05.2021г.,

ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба- 12.05.2021г. до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от „Стайгър“ ЕООД, ЕИК 115856236, със седалище- гр. Пловдив и адрес на управление- ул. „Георги Бенев“ № 11, против Народно събрание на Република България, с ЕИК по БУЛСТАТ 000695018 и адрес гр. София, пл. „Народно събрание“ № 2, иск за осъждане на ответника да заплати обезщетение в размер на 10 000 лв. за неимуществени вреди, претърпени от ищеца вследствие на нарушение на правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 12.05.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Стайгър“ ЕООД, ЕИК 115856236, със седалище- гр. Пловдив и адрес на управление- ул. „Георги Бенев“ № 11, да заплати на Народно събрание на Република България, с ЕИК по БУЛСТАТ 000695018 и адрес гр. София, пл. „Народно събрание“ № 2, сумата от 540 /петстотин и четиридесет/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Стайгър“ ЕООД, ЕИК 115856236, със седалище- гр. Пловдив и адрес на управление- ул. „Георги Бенев“ № 11, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивския окръжен съд, сумата 200 /двеста/лв., представляваща депозит за вещо лице по допуснатата ССЕ, изплатен от бюджета на съда.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен

срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____